

International Organisation for Economic and
Social Development through Cooperation
www.fidesco.org

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker en hun zes kinderen wonen sinds 2012 in Tanzania, waar ze werken als bioinformaticus en neuroloog in een ziekenhuis. Financiële steun aan het "Tanzania Project" van FIDESCO heeft dit al ruim negen jaar mogelijk gemaakt. Jouw gift maakt dat we dit werk kunnen voortzetten.

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker and their six children have lived in Tanzania since 2012. They work in a hospital as a bioinformatician and a neurologist. Financial support to FIDESCO's "Tanzania Project" is indispensable for making this possible. Your donation is highly appreciated.

November 2021

Beste allemaal,

Zekerheid is een begrip dat voor veel Nederlanders niet bestaat tot het moment dat ze te maken hebben met ónzekeerheid. Ik doel met 'onzekerheid' niet op het niet zeker zijn van beslissingen of gevoelens, maar op onvoorspelbaarheid, of liever gezegd ongewisheid. Onzekerheid die opduikt in iemands leven vanwege financiële problemen, een baan die op de tocht staat, of bijvoorbeeld gezond-

heidsproblemen. Nederland is een toonbeeld van goed geregelde zaken en overzichtelijkheid. Al zal dat misschien niet onmiddellijk duidelijk zijn voor velen, kunnen we jullie garanderen dat wonen in een land als Nederland niet bepaald een reden is om aldoor bezig te zijn met het begrip onzekerheid. De pandemie heeft dit natuurlijk in een ander daglicht gezet, maar Europa blijft een regio waar je van sommige zaken, rechten en regelingen op aan kunt. Er is een mate van persoons- en rechtsbescherming waarvan je de waarde en schoonheid helemaal niet hoeft te kennen omdat er zo veel zekerheid is. Veel mensen zullen er nooit een gedachte aan hebben gewijd en dat is goed.

In een land als Tanzania is dat wel anders. Er zijn momenten, en die nemen toe in aantal, dat wij ons afvragen waarom we gekozen hebben voor, of blijven leven in, onzekerheid. Onzekerheid op alle vlakken waarvan ik zojuist een voorbeeld gaf, en die op zich, of opgeteld, een reden zouden kunnen vormen om ergens mee te stoppen. Ik heb altijd een goed leven gehad en daarom eigenlijk nooit van mezelf geweten hoe ik zou omgaan met onzekerheid, zeker als het zich zou presenteren op alle vlakken tegelijk.

Dankzij de niet aflatende steun van onze donoren van Fidesco hebben we ons werk tot dusver succesvol kunnen uitvoeren. Zonder jullie geldelijke steun en regelmatige steun-

FIDESCO

betuigingen (zo onbeschrijflijk waardevol!) zijn we hier nog. Met elk jaar hier komen er voor ons beiden mijlpalen bij, én redenen om het werk uit te bouwen. De vereiste vergunningen om hier te wonen en werken zijn onder het vorige bewind met sprongen duurder en ingewikkelder geworden, en het afhandelen ervan vormt een deeltijdbaan wat betreft tijdsinvestering. En als dat nu gegarandeerd een vergunning op zou leveren, maar nee! Al heb ik vertrouwen dat het ten goede zal keren met het nieuwe regime, is over zoiets bijvoorbeeld nooit zekerheid. Toch gaan we onverminderd door met plannen uitwerken, mensen opleiden en onderzoeksresultaten beschikbaar maken voor de bredere gemeenschap. Want onzekerheid of niet, daarvoor zijn wij destijds hier gekomen. En of deze ongebruikelijke werkomgeving voor ons beider loopbaan nu uiteindelijk iets oplevert is een vraag die we onszelf soms wel stellen, maar eigenlijk niet durven te beantwoorden. Deze carrière is geen bepaald geen recept voor zekerheid.

Tenslotte, onzekerheid over gezondheid. We bevinden ons in een volgende golf van besmettingen, net zo goed hier als waar dan ook in de wereld. Ons wordt niets bespaard en dit volk is niet anders dan anderen, hoe zeer ze dat in de afgelopen anderhalf jaar ook wijsgemaakt is. Goede gezichtsmaskers zijn weer schaars (ik recycle mijn maskers nog steeds in mijn schoenendozen met de dag van de week erop) en zuurstofflessen raken op. 's Ochtends moeten we met een boog om de verschillende groepen rouwenden heen lopen die zich hebben verzameld bij het mortuarium achter het ziekenhuis. Als wijzelf, of een familielid of vriend ziek zou worden, dan zitten we allemaal in hetzelfde schuitje met deze schaarste. Om dan maar even naar het dichtbij gelegen Nairobi uit te kijken (dat goede gezondheidszorg heeft) is nu ook niet aan de orde. Er zijn grensproblemen en er is een quarantainevereiste. Vaccins waren in de

verste verte niet te bekennen, maar dat is veranderd. Toevallig zijn Marco en ik in augustus eindelijk stiekem gevaccineerd - met een Duits vaccin dat 'van de vrachtwagen gevallen' was en dankzij een collega in onze deltoideusspier belandde. Officieel vaccineren begon niet lang erna in dit land dat langzaam uit een diep 'corona-ontkenningdal' kruipt.

Onzekerheid – maar moet je dan maar thuis gaan zitten? De poli's zijn weer overvol, want patiënten kunnen hun ziekenhuisbezoek eenvoudigweg niet meer uitstellen. Onlangs mopperde ik dat ik van half acht 's ochtends tot vier uur 's middags non-stop bezig was met zes patiënten tegelijk: vijf bureaus en één onderzoeksbank. We moesten Doris naar het vliegveld brengen en het was een race tegen de klok. Maar toen ik in de auto zat op weg naar het vliegveld, op de donkere snelweg, kreeg ik een sms'je van mijn collega's die om zeven uur 's avonds nóg op de poli bezig waren. Baas boven baas – het waren 150 patiënten die dag. Het afgelopen jaar was relatief rustig wat betreft reguliere patiëntenzorg en onderwijs, al deed ik dat wel grotendeels alleen vanwege de vele vertrokken collega's. Die patiëntenstroom is weer normaal geworden omdat het leven gewoon doorgaat. En wie zou het anders moeten doen? Mijn neuroloog in opleiding is nog in Zuid-Afrika, en ik voel dat mijn werk pas voltooid is als hij terug is en het stokje overneemt.

Marco heeft de afgelopen maanden werk gedaan waarbij wij beiden móesten toegeven dat het zijn persoon, en ons gezin, mogelijk in gevaar bracht. Het project was uniek, kon (waarschijnlijk over heel Sub Sahara Afrika gezien) alléén door hem verricht worden en heeft gegevens opgeleverd van groot belang voor de volksgezondheid. Maar hoge bomen... Daar hebben we toen op diplomatiek niveau begrip en hulp voor gekregen. Het is tot dusver goed afgelopen, maar nou niet een

kwestie die een gemiddeld Nederlands gezin zou tegenkomen. Het deed ons voor de eerste keer beseffen en waarderen hoe kostbaar vrijheid is, Hoe vervelend bureaucratie en regelgeving ook kan zijn: Nederlanders in Nederland zijn vrij.

Als Nederlands staatsburgers zouden we de luxe hebben om te besluiten dat het wel eens klaar mag zijn met al die onzekerheid. Deur achter je dicht, paspoort in de hand, en basta. Onze drie oudste kinderen achterna, die nu in Europa wonen. Maar we zetten andere zekerheden neer voor de mensen om ons heen.

Onzekerheid went. Afrika is onzekerheid. Als het leven op volle kracht door gaat, dan heb je niet eens veel gelegenheid om daarbij stil te staan. Bij deze!

Hugo (15)

Hallo allemaal, hoe gaat het daar in Nederland? Hier is het allemaal goed, ik ben net begonnen met M4 en ik vind het heel leuk en interessant om alle drie de vakken (biologie, natuurkunde en scheikunde) te hebben in plaats van het vak "Science". Ik vind het heel leuk om al mijn vrienden weer te zien en om mijn zwemtraining weer bij te houden. Al heb ik gisteren overgeslagen omdat het te koud was. Ik vind 15 graden te koud! Daar was mijn moeder niet blij mee.

Ik heb me laatst ook opgegeven voor bokslessen. Dit vind ik echt heel erg leuk daarom heb ik met een Noorse die vroeger kickboxte afgesproken dat ik extra kan trainen, dinsdag vanaf 4u-6u en ook op donderdag vanaf 4u-5:30u. Maar ik blijf nog steeds ultimate frisbee doen op maandag, en zwemmen 's ochtends vroeg. Dus dat verandert niet, ik houd van vroeg opstaan en lekker sporten.

Wat mij wel opvalt, omdat wij in dit land ook maar te gast zijn: het is echt heel erg wat er gebeurt in Afghanistan, en ik geloof dat wij als Nederlanders ons best zouden moeten doen om ze te kunnen helpen. Het land is niet erg groot maar er kunnen nog best een paar mensen uit Afghanistan bij komen. Wij konden ook gewoon dit land in komen, al was het niet makkelijk met alle papieren misschien. Maar het was mogelijk om hier rond te lopen zonder iemand die iets raars tegen je zegt. Er is geen openlijke afkeer van ons zoals we konden lezen in de krant (dat was het dorp waar mijn opa en oma wonen). Tenminste laten ze ons hier wonen en ze gaan geen auto's in de fik zetten en slogans roepen omdat wij hier zijn.

Ik geloof dat wij Nederlanders net als de Tanzanianen deze bezoekers ons land in kunnen laten en ons land te laten gebruiken omdat zij niks anders hebben. Wat ik me afvraag is waarvoor deze mensen, die zo hard roepen dat ze dit niet willen, bang zijn. Want er kan alleen maar angst achter zitten en dat wil ik graag kunnen begrijpen.

Steven (12)

Hallo! Ik zit nu in het eerste jaar van de *middle school* (begint hier een jaar eerder dan in Nederland) en ik heb nu meer vakken, en mijn leraren zijn ook beter dan vorig jaar. Maar ik ben nu ook al 12 jaar. Ik vind het leuk om huiswerk te doen, maar computerspelletjes zijn ook leuk. Ik speel Minecraft omdat ik het

leuk vind om tegen en met mijn vrienden te spelen. Een meisje heeft een figuurtje van Minecraft nagetekend en dat vind ik zo mooi dat het de achtergrond van mijn telefoon is nu.

Op school zijn mijn lievelingsvakken gym, Individuals and Societies (dat is een soort sociologie, aardrijkskunde en geschiedenis samen), Design (dat is een soort industriële vormgeving), theater en vrije uren. Mijn minst favoriete vakken (waarvan papa en mama zeggen dat het de échte vakken zijn) Frans, Engels, Science (dat is een combinatie van natuurkunde, scheikunde en biologie), service (een dienst bewijzen aan de maatschappij) en wiskunde. Ik vind het heel leuk om van klas naar klas te lopen net als de grote kinderen en daar was ik eigenlijk ook wel klaar voor. Verder doe ik frisbee, coding (computerprogrammeren), basketbal en badminton.

Vicky (10)

Vicky demonstreert haar "science project" over overstromingen aan haar klas.

[Mama:] Vicky zit nu ingespannen een ontwerp te maken voor een cornflakes-doos, waar ze hele middagen en avonden aan zit te werken. Het is nieuw voor ons dat ze haar huiswerk zo serieus neemt, en we merken ook dat haar spelling vooruit gaat. Ze heeft haar hele leven drie verschillende talen door elkaar gehoord, en gooit zowel in spreektaal als in schrijftaal het een en ander door elkaar. Als iemand daar iets van vindt, trekt ze zich vaak mokkend terug en wil niet horen hoe het dan wel moet.

Dat is een beetje aan het veranderen, tot onze grote blijdschap! Want volgend jaar gaat ze Steven achterna naar *middle school*, een systeem dat iets anders is dan in Nederland, waar ze een jaar later pas 'brugpieper' worden.

Hier is het sowieso een heerlijk vertrouwd en beschut wereldje waar de klaslokalen en andere activiteiten van alle leeftijden van 3 tot 19 jaar gewoon door elkaar lopen. Het gemis van haar drie grote zussen en broer, die nu in Nederland, Duitsland en Wales wonen, wordt goed gemaakt door een groot aantal "Ujasiblings", leerlingen die regelmatig bij ons als "link-family" over de vloer komen, en afkomstig zijn uit Kenia, Oeganda, Tanzania, de VS, Mozambique, Nederland, Letland, Oekraïne, Slovenië en Nepal. Een prachtig stel vervangende broers en zussen die ze dus elke dag tegenkomt op school, en die met zijn allen lief en leed delen!

Marco

Ik ben net – via een heel korte "zijstap" door Nederland – terug uit Ghana waar ik twee weken een bioinformatica-training gaf. Dit in het kader van ons "Fleming Fund" project, waar we samen met collega's in Zuid-Afrika, Nigeria, Ghana en Kopenhagen, DNA sequencing centra opzetten voor onderzoek naar infectieziekten, en in het bijzonder antimicrobiële resistentie (AMR). De grootste belemmeringen die we hierbij ondervinden liggen in de logistiek (uiterst ingewikkelde en trage processen om materieel en reagentia op de plaats van bestemming te krijgen) en op het gebied van de IT. Ervaren bioinformatici zijn wereldwijd schaars, maar in Afrika bijna letterlijk op de vingers van een hand te tellen. Binnen ons project hebben we daarom online cursussen opgezet, en was dit het eerste "hands-on bootcamp", bedoeld om trainees uit laboratoria in Nigeria en Ghana op weg te helpen. Het waren twee bijzonder intensieve weken, zowel voor mijn studenten als mijzelf.

Maar het geeft ook veel voldoening om te zien hoe “empowered” de studenten teruggaan naar hun labs.

Ghana ligt bijna even ver van Tanzania als van Nederland, dus het is niet vreemd dat ik me in de weken daar regelmatig kon verwonderen over de manieren waarop Ghana verschilt van Tanzania. Daar moet ik wel de kanttekening bij maken dat ik alleen in de hoofdstad Accra was, en net als in heel Afrika is dat een wereld van verschil met het platteland. Of zoals een vriend hier zei: “zodra je de stad uitrijdt zou je in elk Afrikaans land kunnen zijn”. En het is natuurlijk ook niet eerlijk om hoofdstad Accra te vergelijken met onze woonplaats Moshi – “het Nijmegen van Tanzania” zoals we het wel gekscherend noemen, al moet ik zeggen dat de sfeer in Accra wel veel weg heeft van die van een kleine stad zoals Moshi (of Nijmegen!).

Wat hoe dan ook opvalt is dat Ghana hoger op de sociaal-economische ladder staat dan Tanzania. Betere voorzieningen en infrastructuur, goed onderhouden wegen, werkende straatverlichting, in het algemeen een minder rommelige en vervallen indruk.

Het verkeer is een wereld van verschil met Moshi of Dar, en waarschijnlijk draagt daar in belangrijke mate aan bij dat bestuurders in Ghana daadwerkelijk een rijbewijs gehaald hebben. Ik liet aan mijn cursisten een Instagram foto zien die Doris had door-gestuurd, van een geldbiljet van TSh 10.000 (€3,75), met daarboven de tekst “Tanzaniaans rijbewijs”. De Nigeriaanse cursisten begrepen de grap onmiddellijk, maar aan de Ghanezen moest ik uitleggen dat je voor dit bedrag ofwel een rijbewijs kan kopen, dan wel twee keer een bekeuring kan afkopen bij een politieagent. De reactie van mijn Ghanese cursisten was “nee, dat meen je niet!”. Corruptie in Ghana is – aldus hen – niet het enorme probleem dat het is in veel andere Afrikaanse landen.

Het Noguchi Advanced Research Lab in Ghana

Ik vond Accra een vriendelijke en aangename stad. De stad ademt een prettig soort ingetogen energie. Grote verschillen vallen soms op door kleine details. Tijdens mijn dagelijkse wandeling naar het lab viel het me ineens op dat ik niet de hele tijd andere voetgangers aan het inhalen was. Ik hoorde eens dat elke stad zijn eigen natuurlijk looptempo heeft. In New York of Tokio lopen mensen van achter tegen je aan omdat jouw tempo lager ligt dan het “standaardtempo” in die steden. Omgekeerd ben ik in de drukte van Moshi altijd bezig om andere voetgangers in te halen. Op de school van de kinderen heeft het kenmerkende sjokken van klas naar klas zelfs een naam gekregen: “the ISM shuffle”. Dit is echt iets van Moshi, ik heb het in Dar es Salaam niet gemerkt. Maar dus ook niet in Accra. Wat een genot om in precies hetzelfde tempo te lopen als de rest van de stad!

Een ander subtiel maar veelbetekenend detail was me bij mijn bezoek aan Ghana in 2017 al opgevallen: de afwezigheid van “askari’s”, bewakers. In Tanzania staan askari’s bij elk gebouw. Bij elke bank, winkel, school, bar, zelfs bij veel huizen staan wel een of meerdere bewakers. Een Ghanees die ik dit vertelde zei dat criminaliteit in Accra niet hoog is, maar ook dat “als er iets is dan bel je toch de politie?” O ja! De criminaliteit in Moshi is evenmin hoog, maar het idee om de politie te bellen zou bij de meeste mensen niet opkomen. En de keren dat vrienden politie nodig hadden, moest er eerst betaald worden, zodat “er benzine voor de dienstauto gekocht kon worden”. Ongeacht de slagkracht van de politie, ik denk dat de

ontelbare bewakers in Tanzania eerder een teken zijn van “underemployment”: er is een groot overschot aan ongeschoolde mensen die voor een schijntje werken om toch een beetje geld in het laatje brengen. In Ghana, met een veel beter ontwikkeld onderwijssysteem, is dit probleem veel kleiner. Als ik de grootste obstakels voor de groei van Tanzania zou moeten benoemen, dan staat onderwijs zonder twijfel bovenaan. In de top drie staat ook de alomtegenwoordige corruptie.

Ik hoorde deze week voor het eerst de term “overemployment”. Het blijkt dat een groep gehaaide werknemers “slim” gebruik is gaan maken van de mogelijkheden die online thuiswerken biedt: zij hebben banen aangenomen bij meerdere werkgevers tegelijk. Zo werd een IT’er geïnterviewd die tonnen binnen haalt in drie fulltime banen naast elkaar.

Ik bedacht me toen dat dit voor Nederland misschien nieuw is, maar in Tanzania heel gewoon (en niet eens online!). Een vriend vertelde me ooit van de vertegenwoordiger die hij in dienst had genomen, en die netjes zijn werk leek te doen maar verdacht weinig omzet maakte. Op zeker moment was de man ineens twee weken afwezig. Een collega die hem daarna thuis bezocht zag een stapel cursusmateriaal liggen voor een tweeweekse cursus in Duitsland – voor een concurrerend bedrijf. Toen mijn vriend de directeur van het andere bedrijf belde, bleek de vertegenwoordiger inderdaad voor 100% in dienst bij elk van hen, zonder dat ze het van elkaar wisten.

Maar eigenlijk is dit nog maar een kleinigheid. Zoals Marieke al eens schreef, de meeste medewerkers in het ziekenhuis hebben wel wat andere klusjes en zaakjes “on the side”. Een winkeltje, een copyshop, een meloenenkwekerij, een IT-support bedrijfje, enzovoorts. En natuurlijk heeft iedereen zijn “shamba” (moestuin), zodat wat er ook gebeurt, je altijd zelfvoorzienend blijft. In feite zijn al deze

nevenactiviteiten een vorm van inkomensverzekering. Dat wil zeggen, zolang ze niet ten koste gaan van elkaar, en dat is toch wel een probleem.

De twee servers die mijn bioinformatica cluster compleet maken wachtend op installatie

Leraren die wegblijven van school omdat ze als taxichauffeur bijverdienen bijvoorbeeld, of zoals ik meemaakte toen ik met mijn collega onze eerste collegeweek had gegeven: in het evaluatiegesprek werden we het allereerst geprezen omdat we bij alle colleges aanwezig waren geweest. Op mijn verbaasde blik (hoe kan de *docent* nou afwezig zijn bij zijn eigen college?) kwam na enig weifelen (vanwege represailles) het antwoord: de studenten hebben het hele studiejaar nog geen enkel hoorcollege gehad. Want? “De professoren zeggen dat ze het te druk hebben. We krijgen een van internet geplukte powerpoint mee, en moeten daarover een aantal weken later een presentatie geven waar de prof komt kijken, en daarna het examen doen.”

Het interessante hier – en allicht ook precies het probleem – is dat deze professoren niet alleen fulltime in dienst zijn van de universiteit, maar daarnaast ook betaald worden door een buitenlands hulpprogramma voor (hoe ironisch) verbetering van het universitair onderwijs, en *daar bovenop* nog eens op de loonlijst staan van meerdere buitenlandse onderzoeksprogramma’s. Dit is een niveau van “overemployment” dat de 3x fulltime IT’er volledig in de schaduw zet.

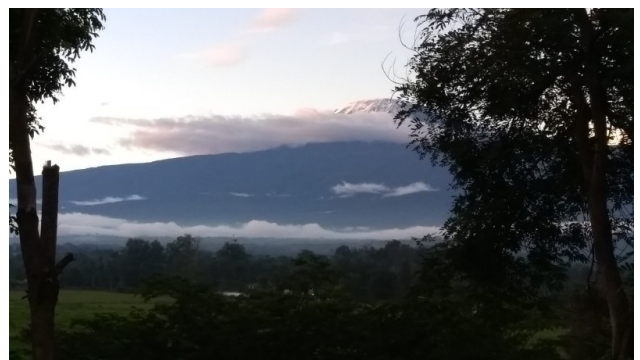
En helaas is dit geen zeldzaamheid. Het trieste is dat het erger wordt naarmate werknemers hoger op de ladder staan, en met name onder hen die samenwerken met buitenlandse partners. In het management en de administratie van ons onderzoeksinstituut zitten mensen die gemakkelijk meer dan 10 fte aan salaris binnenhalen – soms ook nog tegen westerse tarieven. Tegelijk worden er, net als op de universiteit, geen medewerkers aangesteld (de universiteit heeft geen vakgroepen, alleen professoren) “want daar is geen geld voor”. Jonge academici mogen werken als vrijwilliger, of soms stagiair tegen een minimale vergoeding – als een buitenlands project daarvoor wil betalen. De andere onderzoekers (zoals ik) worden een-op-een uit projectbudgetten betaald voor de duur van het project. Er wordt niet opgebouwd of geïnvesteerd, al het geld gaat kaal op aan het einde van het jaar. Overhead is immers bedoeld voor management en administratie, niet om apparatuur te vernieuwen of internet van te betalen – ook daarvoor draaien de buitenlands gefinancierde projecten op.

Welbeschouwd zijn de universiteit en het onderzoeksinstituut lege hulzen waar meer geld in omgaat naarmate er meer buitenlandse projecten uitgevoerd worden, en deze omzet wordt ieder jaar verdeeld onder de mensen in management en administratie. Een risicoloos en bijzonder lucratief verdienmodel, zonder groei of blijvende waarde.

Het doet denken aan een moment in het hilarische “En je ziet nog eens wat” van Renske de Greef, over een meisje dat een tussenjaar doet als vrijwilligster in Tanzania. (Het boek is daadwerkelijk gebaseerd op Moshi!). Op een feestje vraagt de directeur van het kindertehuis waar ze werkt als betalende(!) vrijwilliger “waarom denk je dat er hier zoveel kindertehuizen zijn?”, en het wordt haar ineens duidelijk: “omdat er zoveel geld mee te verdienen is – *it’s all about the money!*”

Het is niet altijd makkelijk om om te midden van zoveel corruptie (want dat is het in onze ogen, ook al is het hier geaccepteerd) te werken. Natuurlijk geven we tegengas, maar wij komen slechts met kennis, niet met geld, en daar zit het echte probleem. Dit werd mooi geformuleerd door de auteur van een boek over de geschiedenis van de hiv-bestrijding in Afrika: “westerse geldverstrekkers nemen niet in ogenschouw dat geld in Afrika niet verdeeld wordt zoals zij beogen, maar langs oude kanalen van zeggenschap”. Het is echter *not done* (want betuttelend) om je als instituut in het “noorden” te bemoeien met hoe de “zuidpartners” hun zaken regelen, en al helemaal niet nu alles draait om “South-led initiatives”: onderzoeks- en ontwikkelingsprojecten gefinancierd vanuit het Noorden maar met de zuidpartner als hoofdaannemer. In theorie een prachtig idee, maar je kan zo voorspellen wat er gaat gebeuren.

De oplossing is – zoals bij alles wat geworteld is in een historisch gegroeide sociaal-economische werkelijkheid – niet eenvoudig. Het is te makkelijk om het kind met het badwater weg te gooien. Maar één element van de oplossing kan je optekenen uit de mond van velen hier: stop met het sturen van geld. Stuur vooral mensen, breng ervaring, draag kennis over, koop producten en diensten, zorg dat er lokaal geïnvesteerd wordt, maar stuur geen geld. *It’s all about the money.*

Uitzicht van mijn kantoor – de altijd indrukwekkende Kilimanjaro.

Waarom sturen wij jullie deze nieuwsbrief?
Natuurlijk om jullie op de hoogte te houden van onze activiteiten!
Met meer dan negen jaar ervaring hebben we het bewijs dat we dit zonder jullie financiële steun NOOIT hadden kunnen waarmaken.

Dankzij jullie giften aan FIDESCO kunnen wij dit blijven doen.
Een donatie o.v.v. "Tanzania" komt ons project regelrecht ten goede.
Er blijft niets aan de strijkstok hangen, behalve de kosten voor de postzegel op deze nieuwsbrief!

FIDESCO is een internationale katholieke NGO (niet-gouvernementele organisatie) die zich al meer dan 30 jaar succesvol richt op kleinschalige uitzendingen.

FIDESCO zendt vrijwilligers uit om hun professionele kwaliteiten in te zetten voor mensen die het echt nodig hebben. De uitzendingen duren twee jaar. Je krijgt tevoren een training en wordt tijdens de uitzending begeleid vanuit Europa.

Voor informatie bel 0852-731732 of stuur een e-mail naar info@fidesco.nl

FIDESCO is een ANBI. Donaties zijn fiscaal aftrekbaar.

Bijdragen kan op deze drie manieren

1. Een storting op rekening NL53 ABNA 0566 0142 97 van Stichting FIDESCO Nederland in Venlo o.v.v. "Tanzania"
2. Betaling via Tikkie op www.fidesco.nl
3. Machtiging via de bijgesloten antwoordcoupon

LET OP!
FIDESCO verduurzaamt.
Wilt u in de toekomst ons nieuws blijven ontvangen, geef dan uw emailadres door op info@fidesco.nl

Als tegenprestatie houden wij een blog bij op www.zwets.com, en ontvang jij periodiek deze nieuwsbrief. De nieuwsbrieven die we sinds onze aankomst hebben geschreven, zijn ook op onze site te vinden.

